

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 313/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Birošom, Rázusova 1, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 67/2014-902 z 30. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. januára

2017 sa [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 67/2014-902 z 30. júna 2015 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) na základe návrhu [REDACTED] (ďalej len „odporkyňa“) uznesením sp. zn. 34 Cb 214/2010 z 2. apríla 2012 povolil obnovu konania vedeného týmto súdom pod sp. zn. 31 Cb 608/1998, v ktorom sa sťažovateľ vystupujúci v procesnom postavení navrhovateľa (ako právny nástupca [REDACTED]) domáhal proti odporkyňi zaplataenia sumy 9 462,17 € s príslušenstvom z titulu uhradenia ceny, resp. doplatku ceny prevedených protetických prác za obdobie január až október 1994, ktoré jej boli vyfakturované faktúrami č. 0194 a č. 0294 a doručené 22. novembra 1994. Prihliadajúc na skutkové a právne závery pôvodného konania vrátane záverov znaleckého posudku vypracovaného znalcom [REDACTED], ktorý v odpovedi na otázku okresného súdu č. 2 uviedol, že „*fakturácia mala byť znížená o výšku úhrad vykonaných priamymi platbami šekmi*“, ako aj na nové dôkazy predložené odporkyňou (č. l. 570 až 706 a č. l. 731 spisu okresného súdu) a svedecké výpovede bývalej zamestnankyne obchodnej spoločnosti [REDACTED] – [REDACTED] a účtovníčky [REDACTED], okresný súd rozsudkom č. k. 31 Cb 608/1998-837 z 13. decembra 2013 návrh sťažovateľa zamietol, pretože dospel k záveru, že „*pohľadávky uplatnené v tomto konaní... podľa § 324 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka zanikli splnením ešte pred podaním žaloby. K tomuto záveru súd dospel zo zistenia, že plnenie poskytnuté spoločnosti [REDACTED] v súvislosti s úhradou záväzkov celkovo predstavovalo sumu vo výške 703.150 Sk (zálohy 260.645,- Sk + zápočet 214.197,- Sk + priame platby 228.308,- Sk), pričom hodnota vykonaných protetických prác v danom období bola vo výške 548.555,- Sk, prípadne v hodnote 551.125,- Sk... Právne nepodstatná je... námietka žalobcu o nemožnosti niektorých priamych platieb na účet [REDACTED] pred jeho vznikom (20. 12. 1993) a to z dôvodu, že súd spoľahlivo zistil výšku priamych platieb pacientov žalovanej z listu žalobcu zo dňa 3. 2. 1995 a tiež z dôvodu, že pre rozhodnutie sú podstatné priame platby v roku 1994. Zároveň súd poukazuje na to, že [REDACTED]*

██████ bol založený dňa 31. 8. 1993 a že účet na ktorý boli poukazované platby pred vznikom spoločnosti patrili skutočne spoločnosti ██████████ Tu konajúci súd poznamenáva, že s pohľadom na znenie § 64 Obchodného zákonníka (konanie zakladateľov pred vznikom spoločnosti) takáto situácia mohla reálne nastať.“.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že „uvedený záver... nie je v súlade s vykonanými dôkazmi vyplývajúcimi z pôvodného konania, ako aj z dôkazov, ktoré vykonal súd v rámci povolenej obnovy konania. Súd prvého stupňa z vykonaných dôkazov nesprávne vyhodnotil skutkový stav... Považoval za úplne nesprávny právny záver súdu, že pohľadávka žalobcu zanikla započítaním v súlade s § 580 Občianskeho zákonníka a to listom žalobcu zo dňa 3. 2. 1995. Záver súdu o zániku nároku žalobcom jeho započítaním je... prekvapujúci, ktorý nemá oporu v doterajšom dokazovaní... Zároveň zdôraznil, že nepovažuje za správny záver súdu prvého stupňa, že sporné nadštandardné výkony boli zaučtované v predmetných faktúrach spoločnosti ██████████ napriek tomu, že ich pacienti hradili na účet spoločnosti ██████████ ... Tento záver súdu, ktorý odôvodnil vykonaním výsluchu svedkyne ██████████, je nesprávny... V tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť výpovede znalca ██████████ (na pojednávaní 27. 2. 2008), ktorý uviedol, že v predložených dokladoch vyúčtovania sú účtované štandardné stomatologické výkony, čiže výkony, ktoré sú štandardné účtované, ale nejde o nadštandard. Tieto veci neboli uhrádzané šekom zo strany pacienta. Znalec uviedol, že išlo o štandardné výkony a ceny mali byť hradené poisťovňou, pričom potvrdil, že fakturované ceny sú cenami, ktoré sú obvyklé. Poukázal na to, že predložené laboratórne štítky (zo strany žalovanej) žiadnym spôsobom nevyvrátili tieto závery znalca, že výkony, ktoré sú účtované v primárnych zúčtovacích dokladoch zubnej techniky sú štandardné stomatologické výkony.“.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

5. Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 44/2016 z 26. októbra 2016 odmietol z dôvodu, že jeho prípustnosť nebolo možné vyvodiť z § 238 OSP a nezistil ani vady konania podľa § 237 ods. 1 OSP vrátane odňatia možnosti konať pred súdom [písm. f)], ktoré sťažovateľ uplatnil ako dovolací dôvod. V odôvodnení svojho rozhodnutia pritom najvyšší súd, vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu, konštatoval, že „nedošlo postupom odvolacieho súdu k takému zásahu do procesných práv žalobcu, ktorého dôsledkom by bolo odňatie možnosti konať pred súdom... Zároveň je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré účastníkmi navrhnuté dôkazy vykonal, k akým skutkovým záverom došiel, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhoviecie návrhu zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil... Najvyšší súd... dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy... a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).“.

6. S uvedenými závermi okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a s poukazom na argumentáciu, ktorú vzniesol v konaniach pred nimi, v sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho v záhlaví označené základné práva a slobody. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za nepresvedčivý, rozporuplný a nedostatočne odôvodnený, pretože podľa jeho názoru „neodstránil nesprávne právne závery súdu prvého stupňa, najmä pokiaľ sa týka vyhodnotenia dôkazov podľa § 132 O. s. p. vo vzťahu k výpovedi svedkyne A. F. ... Za vierohodnú výpoveď tejto svedkyne je potrebné považovať jej výpoveď v pôvodnom konaní už aj vzhľadom na kratší časový úsek medzi rozhodnými udalosťami a jej svedeckou výpoveďou... Hodnotenie znaleckého dokazovania a výpovede znalca zo strany súdu prvého stupňa bolo prekvapivé, pretože oproti pôvodnému konaniu závery znalca po povolení obnovy konania žiadny z účastníkov nenamietal.“. Citujúc z konkrétnej judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa problematiky dokazovania pred všeobecnými súdmi, sťažovateľ zároveň tvrdí, že „súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol

vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, príp. aj prečo sa s niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.“.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane

judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

10. So zreteľom na skutočnosť, že krajský súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia zvolil postup podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 OSP, sa ústavný súd na účely overenia opodstatnenosti sťažnostných námietok (bod 6) oboznámil nielen s odôvodnením napadnutého (potvrdzujúceho) rozsudku, ale aj s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktorým „v rámci tohto obnoveného konania v súlade s § 235 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pôvodne vydané rozhodnutie zmenil“ tak, že návrh sťažovateľa zamietol, pretože „nové dôkazy preukázali skutočnosť, že žalobcom uplatnená pohľadávka bola v plnom rozsahu uhradená“ (bod 2). Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný

súd zároveň zistil, že krajský súd „sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením skutkového stavu i s právnym záverom súdu prvého stupňa“, pričom na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu konštatoval, že *«z hľadiska námietky nevieryhodnosti svedeckej výpovede svedkyne A. F. je potrebné uviesť, že je neakceptovateľná v odvolacom konaní... námietka o obsahovej neobjektívnosti tejto svedkyne. Ide o svedkyňu, ktorá bola v pozícii vedúcej zubnej techničky právneho predchodcu žalobcu a osobne vystupovala v pozícii kolegyne obidvoch terajších účastníkov konania. Žiadna námietka, ktorá by spochybňovala vierohodnosť jej výpovede zo strany účastníkov na pojednávaní dňa 14. 6. 2013, ako ani v ďalšom období, nebola prednesená. Jej výpoveď pritom obsahovo súladí s listinnými dôkazmi, predovšetkým s tými, ktoré boli predložené súdu v rámci povolenej obnovy konania (laboratórne štítky, ktorých obsah nepopieral ani žalobca)...*

K námietke nevieryhodnosti svedkyne je potrebné uviesť, že je neakceptovateľná aj z dôvodu, že súd pri výkone tohto dôkazu za prítomnosti účastníkov sporu postupoval v plnom rozsahu v súlade s ustanovením § 126 O. s. p. Nie je možné akceptovať námietku, že výpoveď svedkyne je spochybňovaná záverom znalca. Znalec totiž nebol oboznámený s ďalšími dokladmi (ktoré boli predložené v rámci obnovy konania) a k týmto otázkam sa nevyjadril, pričom účastníci konania ani nenavrhovali vykonanie takéhoto dôkazu.

Súd pritom v konaní hodnotí dôkaz znalcom, ako každý iný dôkaz...

Písomný znalecký posudok (podaný v pôvodnom konaní), taktiež podporuje skutkový záver súdu prvého stupňa. Je potrebné podotknúť, že do ukončenia dokazovania pred súdom prvého stupňa účastníci ani nenavrhovali doplnenie znaleckého dokazovania...

List zo dňa 3. 2. 1995, ktorý je uvedený s názvom „Vysporiadanie úhrad za stomatoprotetické práce“ bol vypracovaný právnym predchodcom žalobcu a bol adresovaný žalovanej...

Uvedené písomné oznámenie spĺňa... všetky kritéria § 580 a súčasne § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka o určitosti prejavu vôle, ktorá smeruje k započítaniu pohľadávok (špecifikované je presné obdobie, presný rozsah súm a v akom rozsahu dochádza k započítaniu, aký je zostatok dlhu).

Je potrebné podotknúť, že uvedená listina bola súdom daná k dispozícii na podrobné vyjadrenie žalobcovi, ktorý vo vyjadrení (v rámci konania pred súdom prvého stupňa)

nespochybňoval jednotlivé sumy a nároky uvedené v tomto liste. Až v odvolacom konaní spochybňoval existenciu dlhu (uvedenú ako pôžičky), a o tom predložil dôkazy...

V tomto rozsahu je preto správny záver súdu prvého stupňa, že došlo zákonným spôsobom účinne k započítaniu tejto sumy ako plnenia uhradeného zo strany žalovanej žalobcovi, ktoré plnili pacienti. V tejto súvislosti je potrebné ešte zdôrazniť všeobecnú platnú zásadu, že už raz urobený kompenzačný prejav nemožno odvolať.»

11. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní (po povolení obnovy konania) boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa (bod 3) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

12. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa dokazovania vykonaného okresným súdom zároveň treba osobitne zdôrazniť, že ústavný súd pri preskúvaní ústavnosti rozhodnutí vydaných vo všeobecnom súdnictve nevykonáva dokazovanie, nepreukazuje skutkové okolnosti prípadu tak ako všeobecný súd, lebo ústavný súd je súdom práva, a nie faktov. Ústavnému súdu v zmysle jeho ustálenej judikatúry zásadne neprislúcha hodnotiť ani prednesy či vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb ani vykonané dôkazy, výsluchy strán, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie, predložené listiny a iné, resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup

ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

13. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania preto treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 122 ods. 1 OSP) vrátane práva klásť účastníkom otázky (§ 126 ods. 3 OSP) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 123 a § 129 ods. OSP; m. m. III. ÚS 60/04).

14. Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06).

15. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojim vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012). Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym

názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

16. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom z tohto rozsudku nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ústavný súd jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017